

steder, ja til visse Tider af Maret endogfaa det eneste mellem Thyland og Thyen. I den lange Tid, jeg har haft den Ære at staae i Postvæsenets Tjeneste, i hvilken jeg har haft med Reguleringen af samtlige Postforbindelser at gjøre, har jeg haft megen Leilighed til at tale med Sagskyndige om denne Sag, og den eenstemmige Mening var den, at man ikke vilde kunne finde noget bedre Overfartspunkt end Middelfart=Snoghøi. Vil man nu altsaa forlægge Punktet fra Middelfart=Snoghøi, saa forlader man den historiske Traditions ældgamle Vej, om jeg saa maa sige, og gaar over til Overfartsforhold, der ifølge Sagens Natur i og for sig ere vanskeligere og jeg troer ogsaa eüdeel bekosteligere. Vel er jeg fuldstændig enig med den høitærede Minister i, at Dampfarten vistnok væsentligt vil forandre de bestaaende Forhold; men paa den anden Side troer jeg heller ikke, at man ved at forandre Overfartsstedet vinder meget. Jeg skal ikke her bringe i Minde, at der nødvendigviis maa gjøres kostbare Havneanlæg ved Strib, at Overfarten paa sine Tider er bethelig vanskeligere, og endelig, at der med samme Lethed vil kunne findes gode Havne ved Middelfart=Snoghøi, navnlig skal jeg med Hensyn til Snoghøi tillade mig at bemærke, at der lige Østen for Færgegaardens ligger en Mose, der med Lethed vil kunne uddybes til en god Havn. Jeg har idetmindste denne Oplysning fra en af de kongelige Ingeniører, der er særdeles nøie bekendt med Forholdene. Den anden Grund, hvorfor jeg ogsaa nødig vilde forlade det gamle Overfartssted, er den, at vi ved at beholde det uden Tvivl derved noget forkorte Veien Vest efter. Jeg er fuldkommen enig med den høitærede Minister, naar han siger, at det vilde være urigtigt at begunstige Altona-Linien paa Kongerigets Bekostning; dette er ganske sandt, men man maa paa den anden Side heller ikke overse, at Veien fra Snoghøi til Kolbing fører Vest efter til en ikke ringe Deel af Thyland og ligeledes til en Forbindelse med Slesvig. Jeg troer altsaa, at dersom man veier Fordeleene af de forskjellige Veie for Østhyberne og for Vesthyberne tilligemed Slesvigerne, saa stille de sig tvivlsomt. Jeg troer, at den Fordeel, der tilflyder Østhyberne

ved at gaar over Strib, vil være noget større, men paa den anden Side troer jeg, at den for enbeel opveies ved den Forkortelse, som Veiene over Snoghøi medføre for Østhyberne og Slesvigerne. Hvad navnlig Forbindelsen med Slesvig angaaer, da kan jeg ikke Andet end beklage, at Veien dertil er bleven saa lang. Vel ligger Slesvig udenfor denne Sag; men jeg kan dog ikke unblade at bemærke, at vi netop bør søge at forkorte Veien dertil, fordi vi i Slesvig have faaet et Omvejsystem, mod hvilket vi her have ført en lang og besværlig Kamp, et System, om hvis Forkastelighed saa godt som Alle, der forstaae sig paa Jernbaneanlæg, ere enige. Den tredie Hovedgrund for mig er ligefrem den bestaaende Lov. Jeg skal meget villig indrømme den høitærede Minister, at der fra hans Standpunkt kan være al Grund til at tage denne Sag paany under grundig Overveielse, men jeg troer, at han paa den anden Side maa indrømme os, navnlig os Folkethingsmænd, der have ført en lang og besværlig Kamp for at gennemføre det System, vi nu have, at vi ere i en anden Stilling end den høitærede Minister. Vi have blandt de Argumenter, som ere stillede i Spidsen for at beholde Tverbanen, stabigt anført, at det ikke var rigtigt, loyalt eller paa nogen Maade berettiget at søge at rive en bestaaende Lov om; vore ærede Modstandere vilde altsaa med fuld Frihed kunne rette den Debatt mod os, at vi nu handle ligesom de. Jeg troer, at denne Handlemaade vilde være urigtig; jeg troer, at vi ikke bør følge det dengang givne Exempel, hvad mig angaaer, da vilde jeg med stor Modstræben, idetmindste med personlig Modvillie, gaar ind paa at forandre en Sag, naar der ikke forelaae overveiende Grunde til at forlade det engang Givne.

Men, spørger man, hvorledes ville disse to Ting kunne forenes: paa den ene Side at være enig med Regjeringen med Hensyn til Hovedsagen og paa den anden Side alligevel at holde paa det Bestaaende? Dertil svarer jeg ganske kort, at jeg troer der kan findes en Udvei, der baade kan forene den høitærede Ministers Anskuelse og de Anskuelse, som jeg er overbeviist om næres af Folkethingets Majoritet. Forinden jeg paaviser denne Udvei, skal jeg dog tillade